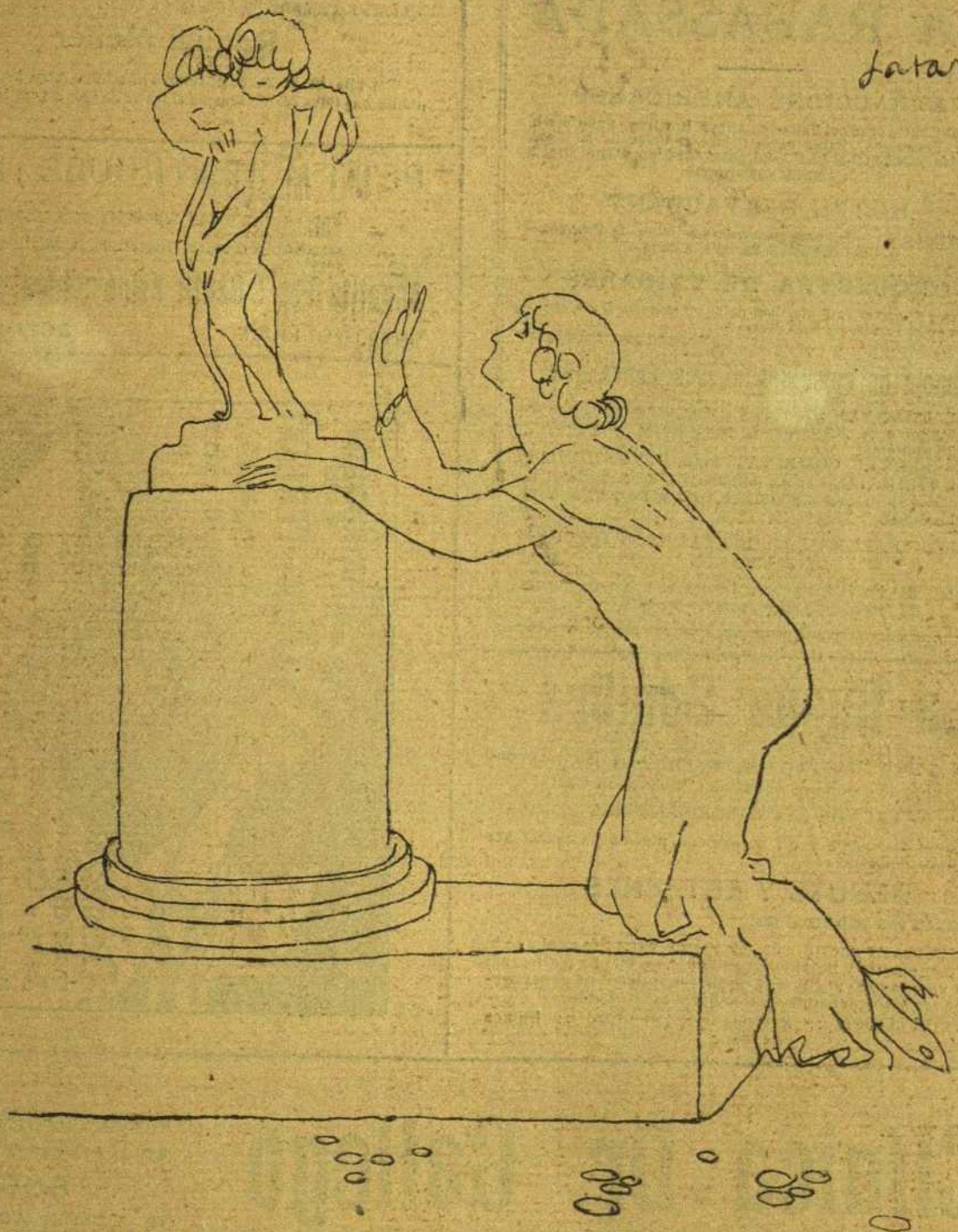

PAPETU

EL PARE NOSTRE DE L'AMOR
—El nostre aimant de cada dia dona'nos Senyor.

GRAN EDEN CONCERT

Musio-Hall de primer ordre
Centre de la millor societat internacional

40 BELLÍSSIMES ARTISTES

Cada setmana nous debuts

ENTRADA LLIURE

RESTAURANT DE 1.er ORDRE

Servei a la gran carta
Després del Concert gran ball en el hermós foyer

LA RABASSADA

ATRACCIONS AMERICANES

Water Chute, Scenical Railway, Alleya Bowling, Cake Walk, Casa Encantada, Palau de la Princesa, Palau de la Rissa, Pasejos y MUSIO-HALL.—Entrada: 0'50 ptes. amb dret a escollir una atracció.

HOTEL RESTAURANT

Overt Dia y Nit.—Cambres particulars.—Cuina de Primera.—Chef de París.—Servei a la carta.

ORQUESTRA DE TZIGANES

Selectes concerts tots els dies de 12 a 3 tarde, de 5 a 7, de 8 a 12 nit en la Terrassa y Saló Menjador.
Cuberts a 5 ptes. Preu fixo.

MEDIS DE COMUNICACIO AMB BARCELONA

1.° TRANVIA DIRECTE desde qualsevol punt de Barcelona a la Rabassada, pel Passeig de Gracia y de la Diputació.
2.° SERVEI COMBINAT amb el FUNICULAR DEL TIBIDABO, ont els automòbils de la Societat la Rabassada prenen els viatjers pera portarlos fins llurs establiments.

CASINO PARTICULAR.-RESTAURANT DE LUXE
JOCS VARIS.

Castell de Focs Artificials, Il·luminació general de la montanya amb llums de bengala.

La Buena Sombra

MUSIC HALL. GINJOL, 3

Lloc de moda ont s'hi troba tothom que valgui

EXIT DE LES TARDES ALEGRES

Tots els dies tarde y nit sarsueletes picants y concert per celebritats mundials.

DEBUTS Y ESTRENES

eatequenels uns amb els altres.

Es el Concert que té més bo y més variació; es el que hi regna més alegria y bon humor es l'únic, no n'hi ha d'altre, per passar un bon rato degut a la gran recopilació de nenes maques, joves y elegants que dintre aquest cel trobareu.

ENTRADA LLIURE :: Restaurant de 1.er ordre :: Butaca de franc

ALCAZAR ESPANOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit
Tots els dies, tarde a les 8.—Nit a les 9.—Troupe de varietés.—Sarsueletes còmic-suggestives.—Nova Cine perfeccionat Pel·lícules de la casa Pathé Frères.

Exítia colossal de la sarsuela burlesca:

EL TRIUNFO DE LA BELLEZA

TEATRE ARNAU :: MUSIC-HALL

Musio-Hall de Moda: Hermós foyer desde el qual es domina l'espectacle: Grans balls després de la funció

A COPS DE PUNY

se disputen les localitats en la taquilla els admiradors de l'indiscutible reina del couplet

Raquel Meller

Per ella no hi ha competència possible. Això ho demostra el públic que totes les nits omple el teatre de gom a gom per aplaudirla.

PETIT MOULIN ROUGE : Music-Hall

Tots els dies troupe nombrosa de Varietés y

sarsueletes còmiques, suggestives : Exit de la

Angelita Ero : Gentil Friné : Ideal Amparito

ENTRADA LLIURE

BUTACA GRATIS

Clínica Dr. Gallego

VÍES URINARIES
APLICACIÓ INTRAVENOSA

606

18 COMTE ASSALT 18

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ, Pelayo, 34

Hores de ll i y de 6 a 8

PREUS DE SUSCRIPCIO

ESPANYA, trimestre Ptas. 2

ESTRANGER 3

Page anticipat

Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Accidents del treball

Un regidor sempre es un ser extraordinari en tot. Diu lo que ningú diu, fa lo que tothom voldria fer si la llei no estigués feta pera protegir als tontos contra'ls vius y li ocorreixen cassos que es una verdadera llàstima que no hi hagi un cronista espavilat y minu-

prèn que en actuant amb un centre ne té prou pera les seves necessitats polítiques y envia una carteta als centres concebuda poc més o menys en aquets termes: «Com que he deixat de ser regidor, tinc de disminuir els meus gastos que'n podríem dir de representació. Amb això fassi'l favor de donarme de baixa d'aquest Centre.»

Gairebé tots donaren gust a l'estalviador ex-regi-

—No hi ha res que fassi tanta mandra com llevarse els diumenges, pera no fer res.
La consciència.—Te descuides de la promesa.

ció que'ns fassi les memories secretes del municipi.

El darrer cas, li ha succeït a un dels regidors que han deixat de serho darrerament. No direm si està afiliat a la dreta, a l'esquerra o als radicals, perquè'l nom no fa la cosa y lo que an ell li ha passat, podria succeirli a qualsevol.

L'home mentres actuà de regidor, era soci dels centres més importants del seu país y de tots els del seu districte. Però acaba la seva representació, com-

dor, però n'hi hagué un que respongué fent brometa, amb la següent carta: «Amb molt de sentiment compliríem la seva ordre de donarlo de baixa d'aquest Centre, per haver deixat d'esser regidor, però en atenció a vostè y pera no pèrdrel li participem que no li donem de baixa, per existir en el nostre reglament un article que faculta a la junta pera que, sense cobrarli quota, segueixi sentho el soci que s'hagi quedat sense feina.»

Carnet de la setmana

(Imprescindible per tot veritable llegidor del PAPITU.)

Diumenge 4.—A conseqüència dels balls de disfresses se lleven a quarts de quatre tots els *corridos*.—L'imponderable Marquès d'Alèlla, no vol llegir públicament el nostre *chantecler* setmanari. Nosaltres sabem que'l gran Marquès, el llegeix d'amagat.—La Xirgu es contractada per l'empresari portuguès Da Rosa, per fer una *tournee* l'any vinent per Amèrica. Si escoltessin els comentaris que fan els seus companys, se quedarfen blaus.—La Pilar y Lluïsa de Vigné, populars bailarines que dansen en la *Sala Imperio*, continuen essent admirades pels *vieux marcheurs* barcelonins. Quines cames, mare santa!

Dilluns 5.—A l'*Alcázar*, saludem a la *petite Gaby*, amb la qui desdixadament res íntim tenim que veure.—El cortès liceístic amic Barbarà, obsequia amb una ampolla de *Moët* a la Clascanti. Ell, sempre tant esplèndid!—A quarts d'onze de la nit passen per la Rambla, acompanyant elegante dama, l'espiritual Enric Julià (quina caricatura que li preparem!) y *mon-sieur Ferro*.—Homes que fassin sort, amb dones, ne sabem molts, però cap com l'Olazia. Naturalment, si té aquells jocs de corbates y bastons...—Y ja que parlem d'homes adorats per dones... Què'n dirien si sapiguessin que'l *bello* pintor Casas Abarca no dona l'abast a tanta declaració?

Dimarts 6.—En *Eldorado*, funció de beneficència. L'Artur Pomés, siscentes barretades; en *Pirin*, vuit mil; el noi den Bartomeu Bosc, trenta mil; la jovenalla de cal Docteur Andreu, infinites... Deducció: barretades : jovenalla : : diners : matrimoni d'upa.—En Canalitos, regidor andalús, continua fent dones en el *Lyon*.—L'eximi literat, Kayyam (a) Vives Pastor, porta bimba pel carrer.—En les *coulisses* del Liceu, ens diuen que'n Nicoletti a prec de les dames y del públic, tornarà en la pròxima temporada.

Dimecres 7.—Notícia sensacional. Avans que tot, no podem dir els noms. Per aquesta vegada perdonin, que no trigaràn en sapiguerlos. Els nostres aristòcrates son molt escamons y se'n podrien desdir. Y com que l'espectacle portarà cúa... Perquè sí, llegidors caríssims, se tracta d'un espectacle. En una de les mansions senyorials barcelonines, s'està preparant, (encara no han comensat els ensajos), unes visions gregues, (ai, la mare!), executades per distingides senyorettes y senyorets de la *buena* societat. Naturalment, amb malles, però veurem cama, que no es poc. Hi entrarem encara que no siguem invitats. Y per avui prou.

Dijous 8.—El rasurat Doctor Gallego publica un folleto que's nomena *Las Victimias de Venus*. Quin títol per en Fola Igúrbidel—Com que'ls nois del PA-

PITU tenim molts mals de cap, conseqüència natural de la falta de moneda, el Doctor Morant ens envia la curativa *Orantina*. Mil gracies.—Saludem a la picaresca *Amalia Molina*. Ai, *cocotero, tero, tero!*—Es invitada a xampanyada, *Mlle. Margot*, diva de l'Edén.—Ens han dit que la *Chavalita* se casava... Bé, vaja, no ho creiem... Veritat que no *Chuvitar*?

Divendres 9.—Finalment tornarem a tenir an en Cambó diputat a Corts. Ens alegrem; desapareixer *chez* Cambó de nostra Ciutat y don Francisco del Congrés, eren masses calamitats.—*El diabólico Gordito*, com l'anuncia lo *Chil*, continua fresc y sa. Desde que saben que té cacau, no n'hi falla ni una.—L'altre dia parlàvem dels nois de casa bona, que tenen abric de pells y ens oblidàvem dels de casa dolenta, que també'n porten. Oblidanse nosaltres del magne abric de pells den Ripoll de l'Edén? mai de la vida.—Què es això que fan corrè de la *Cachavera*?... Ja'n parlarem, no s'espantin. Manquen alguns detalls, que no trigaràn en obrar en nostre xafarder poder...

Disabte 10.—Seguint nostre peregrinatge per la ciutat, hem descobert en el carrer de Carretes un rètol de xacolateria, que diu: *El molinete de canela*. També al carrer de la Lleona hi ha una taberna que'n diuen *La Basílica*, com també n'existeix un altra en el carrer de Cabanyes, que se'n diu *El gatuperio*. Y aixís com en el carrer Nou poden contemplar el luxós restaurant nomenat *Ideal Room*, més modest, si volen, trovaràn en el carrer den Cendra, altra establiment que ostenta el títol de l'*Ideal Garnatxa*.

El comte Pere Grau

MOLT bé està qu'el comte l'Arnau se digui comte l'Arnau y que del comte del sastre se'n digui comte del sastre, però que del comte Pere Grau se'n digui el comte de Labern, es una equivocació.

Ja veuen senyors, fan noble al senyor Maristany pels seus excelents vins del Penadès y me li enjéguen un títol equivocacat.

Es a Catalunya molt freqüent trobar el nom d'avèrn, antre infernal fosc com una gola de llop, propi per una conjuració de comtes presidits pel Comte l'Arnau, amb ball de bruixes

arremangades
fins a les cuixes
escurpint rates
y fetor

com deia la Fada musica den Morera y lletra den Massó y Torrents, quin nom es tot un paisatge.

No sabem si es perquè la cara del senyor Maristany es més ferotge, o que acostumat a seguir cellers foscos y negres, ha agafat una actitud de cap de colla: la qüestió es que'n Canalejas l'ha obsequiat amb el títol no d'un dels comtes que's reuneixen al Avern, sinó amb el títol de comte de l'Avern.

Esgarrifat l'espantadís capità Manaia del partit lliberal, deu haver volgut suavisar la cosa dissimulant el nom *del Avern*, amb la corrupció de llengües que representa Labern.

Labern, en efecte, no vol dir res, ni té res que veure amb el Penadès, aont els excursionistes trovem la riera de l'Avernó, que no es més que un avern petit y per la canalla.

Miri doncs, el senyor Pere Grau de corregir o de fer corregir el seu títol y el podem mirar com el capítol dels comtes que'n temps de l'edat mitjana se reunien en aquells indrets infernals a menjar criatures y a esmolar les dagues.

—Que se t'ha mort el gosset?

—Sí, pobre; no va poder resistir el 606.

Casament fet

DESPRES de deu anys ben bons de festejar y d'anar allargant el casament, l'Agustí del Lion s'ens casa. Gracies a Deu, home, ja comensaba a ser hora. Quin tip de fer patir a la xicota.

El simpàtic extorero, l'excelent Cerrajillas, tancat y barrat al Lion d'or, ha tingut la paciència d'anar esperant dies y dies, enamorat com estava de la pubilla del Cassinet de l'Ostia, que es la xicota que avui dia 14 del corrent, al peu de l'altar, li ha jurat ser seva tota la vida.

Tot el barri de l'Ostia ha celebrat la festa, com si fos la núvia y tothom parlava de la lluna de mel, que aquesta nit, si no hi ha res de nou, se partiràn els ca-

sats. Alguns diuen que serà lluna plena y altres que serà quart mibant, trovantse també qui suposa que serà quart creixent. No'ns hi volen ficar. Que s'hi fiqui el que li toqui, que es l'únic que s'hi ha de ficar.

Nosaltres y amb nosaltres tots els cambrers dels cafès de Barcelona, els hi desitjem que sigui lluna de mel y de la mel més dolça, d'aquella mel que dona tant gust lleparla com empassàrsela.

Visca la pubilla del Cassinet de l'Ostia, flor y nata de la Barcelona que si ha tingut la paciència d'esperar deu o dotze anys a casarse amb el que li va dar paraula de casament, ja veurà que un bon dinar fa de bon esperar.

Deu els fassi uns bons casats y esperem poder fer saber als molts amics de l'Agustí del Lion les novetats qu'es presentin d'aquí pocs mesos.

DE LA VIDA ALEGRE

Aixís com dediquem un paràgraf a totes les estrelles que apareixen tant sovint en el cel del gènere ínfim y alegre, també dediquem una llàgrima a les estrelles que'n desapareixen.

La d'avui es per l'Artemisa, que ha baixat al sepulcre de la reina del seu nom, en companyia d'un conegut fabricant d'anilines.

Eve de Mllo

Publiquem la categoria de la estrella desvanescuda tot y desitjant que'ls colors del seu amic no li surtin a la cara.

Els balls de disfresses segueixen animadíssims y tenen acaparat a tot el jovent barceloní que trevallava y que juga.

El darrer ball de l'Aurigema o sigui Cañadó-donya Pepita, fou un èxit de concurrència. No'ls anomenarem perquè hi eren tots. Elles estaven radiant. En aquet ball, molts observadors notaren que hi havia tres o quatre senyores disfressades, quietes y obstinadament tapades que feien de *vigilantes*. Es veia que aquell no era el seu centre, però s'hi estaven com obeint una consigna. Semblaven mamàs, esposes o fixes d'algun *corrit* escapat de llurs brassos. No feien mal a ningú però més de quatre estaven amb l'ail al cos...

Apolo. — Els balls del *Gordito* patrocinats per *La Buena Sombra*, segueixen essent els que porten el pès de la gatzara. S'hi destingueixen, enormement per la seva alegria cridanera y comunicativa, els *jóvenes rebeldes*. Hi son tots cada dimars y armen la gran sarracina y fan gasto de consideració. En Clapera, més í i y més distingit, ha prè el *cetro* al Pepe Ullad que

està massa gras, y amb la seva parella que deu esser de compromís y els seus companys que de compromís no'n tenen donen al ball del *Apolo* l'impressió d'una bacanal democràtica.

Per Carnaval encara en Lerroux es l'emperador del Paralel.

Y ara que som al ball, que s'anuncien el dels sastres, els camisers, els barbers y els viatjants, ara que

Senyor Llissas

balla tothom fins els que van amb un elàstic, ens ve a tó parlar del gran ballari senyor Llissas, avui un xic cansat, precisament per haver portat una vida mogudíssima tota ella dedicada al ball. Tota la vida no; que també n'ha dedicat bona part a les ballarines, y la que encara li resta la dedica a la fervorosa colecció de

Georgette

pipes, d'auques y de periòdics ilustrats. La caricatura que publiquem servirà d'homenatge y de recort al sarauista inclit y al curiós coleccionador de fum de tabac en les seves pipes culotades y de fum d'estampa en les seves innombrables colleccions de redolins y periòdics.

Una dolorosa noticia hem de donar als nostres llegidors. La *petite* Gaby, cada dia més apesurada, ha decidit tornar al sí de la família y marxar cap a Limoges.

De totes maneres l'ausència serà breu; un cop hagi rebut la benedicció paternal y els petons materns retornarà cap aquí a interpretar la *Revue* y a commoure els nostres amb la seva melancolia.

Mal' escrit y ben comprès

EN el carrer del Comte del Assalt, vulgarment dit *Nou*, un aparador ostenta el següent cartell:

«Postales á real

» Ay que hacer 6 niños cuesta una peseta.»

Lo qual després de trencarshi el cap sembla que vol dir:

«Postales á real

» Hay que hacer 6. Los niños cuestan una peseta.»

Ven y ven

Una casa que fabrica *El Rey de los Purés*, ha publicat uns prospectes en els que's llegeixen coses aixís:

No quiero yo macarrones,
Prefiero Puré tostado;
Porque el macarrón resulta, mi vida,
A veces bastante caro.

Ven y ven y ven,
Vente chiquillo conmigo
y dame Puré tostado, mi vida,
ya sabes porque lo digo.

Niñas que los macarrones
Coméis con gran ilusión,
Tened siempre cuidado, mi vida,
Que no os causen inchazón.

Ven y ven y ven,
etc., etc.

Ah! no'ls han denunciat.

Els fills d'Emmon

EN Josep —en Josep es el Bisbe de Vich— ha dirigit una carta an els seus diocesans ponderant la necessitat de restaurar el monastir de Sant Joan de les Abadeses.

Fins aquí no hi ha que dir, car se tracta d'una obra arquitectònica digne de conservació y estima; lo que sí ha donat que parlar es, que segons el Bisbe de Vich, are resulta que'ls fills de Sant Joan de les Abadeses son fills de l'Abadessa Emmon, filla del excels fundador de Catalunya; de modo que'l Comte Wifred era sogre de Sant Joan de les Abadeses y que l'Abadessa Emmon, la senyora de Sant Joan, era mare de tot un poble.

Ja savia'l que's feia aquell sant pare Climent VII quan feu tancà'ls convents de Sant Joan!

—Y per qui t'ha deixat?
—Per una p..., vul dir, sota d'oros.
—All a mi va ser per un as.

Les avantcambres de la vida alegre

El cronista va anunciar que tractaria de «el matrimoni considerat com avantcambra de la vida alegre» y al proposarse avui complir el seu compromís, ha de comensar per declarar a tots els vents que no entra en els seus honrats propòsits predicar l'amor lliure ni cap altre idea disolvent, com tampoc torbar la pau de les llars ni atacar cap dels preceptes de la nostra santa mare Iglesia. El matrimoni en sí y per sí, es un sagrament que mereix tots els nostres respectes. Mireu, si no, aquestes parelles plàcides y fecondes que van a pendre'l sol del diumenge, dirigits per una vanguardia de marrecs que menjén cindria; fixeuvos, si us plau, amb l'ambient de felicitat qu'emana de certes torretes de Sant Gervasi, aont dos joves casats críen gos y viràm, y busquen dida...

Però, senyors, el fet de qu'el matrimoni sia quelcom digne dels majors respectes, no vol dir que pugui deixarse de considerarlo en certa manera com una espaiosa avantcambra de la vida alegre, car no tenim d'oblidar que per la senzilla unió d'un home y una verge, se produeixen en aquesta vives sensacions semblants a les sensacions que son el fonament indestructible de la mena de vida de que venim parlant en aquestes ben escrites cròniques. Les dones que's casen poden classificar-se en cinc grups:

Primer: Les que han fet y desfet avans del matrimoni y continuaran fent y desfent dintre del mateix.

Segon: Les que arriben incompletes al tàlam nupcial y després son fidels.

Tercer: Les que han sigut verges fins a l'hora justa y guarden fidelitat al marit.

Quart: Les que arriben pures y després enganyen al marit.

Y quint: Les que's guarden tota l'alegria per la viudetat.

Tothom podrà veure en aquesta classificació la imparcialitat amb que procedim y ens serà donat permís per considerar incloses dintre dels nostres propòsits les dones dels grups primer, quart y quint.

Parlant amb tota propietat, que es tal com s'hauria de parlar sempre, hauríem tingut d'excloure les del primer grup, car si quan arriben al tàlam ja n'han vistes de tobes y de fortes, ja no serà per elles el matrimoni una avantcambra de la vida alegre sinó la cambra mateixa; no un aperitiu vermou, sinó els variats, els plats forts y els postres a la vegada. Tinguin en compte, no obstant, que una noia soltera que fassi de les seves y per això pensi casarse, mai podrà obrar amb la llibertat y cantitat que voldria; en cambi, entra al matrimoni, s'entrena ja amb tota desinvoltura y com que no'n té prou amb qu'el seu marit bati el record de les nits, s'espavila per trovar qui bati el record dels dies.

Dèiem l'altre dia que les sabateres, les guanteres y les corbateres més o menys predisposades a la vida del plaer, reven les incitacions per la part de fora y s'hi abandonena mb la curiositat de coneixer paissos nous; si venint de la part de fora produeixen les incitacions tals efectes, considereu ara quins seràn els efectes de les incitacions pràctiques que reven les dones incloses en els quart y quint grups. Les del quart son les que no estimen al marit, les que no'l tenen prou impulsiu, les que tenintlo poderós encara'n necessiten més, les que no poden viure sense variació y les que consideren necessari ferse un sobressou. Les del quint grupu sont les que han estimat al marit, les que n'han tingut prou amb el plaer del matrimoni, les que no han necessitat mai una pesseta ni els ha mancat la més petita complacencia; les quals, al trovarse viudes, no poden viure sense omplir el buit que ha deixat el difunt. Unes y altres, les dels grups quart y quint, son les que amb més propietat donen marge a considerar en certa manera el matrimoni com avantcambra de la vida alegre. Plenes de moralitat unes y mancades altres de prou sensibilitat per adivinar una cosa avans de tastarla, haurien viscut en l'otracisme si el destí les hi hagués reservat una vida de solteres o solterones. Però entrades en la pràctica matrimonial, despertés les dormides patencies, pecadores les unes en el terreny estrictament clandestí, més desvergonyides o més franques les altres, elles donen al potin, a la xirinolesca murmuració y al món de les alegres expansions, un contingent que creix cada dia d'una manera alarmadora y que sols ens podem explicar tenint en compte lo molt que també creix la nostra estimada Barcelona.

LLUC.

El quint pis del Liceu

l'altra nit, al primer pis baixant del cel del gran teatre del Liceu, hi havien un pare y fill qui escoltaven el *Rigoletto*, òpera de primíssim cartello del difunt Verdi. Mentres va durar el primer acte, el noi de que parlem va restar quiet, mut, escoltant aquelles enjogassades melodíes; però un cop tirats el teló y el telonet amb que l'empresa sempre que li convé ens amaga l'escenari, va comensar a moures y a abocarse, de tal manera qu'el seu pare tement que s'en anàs daltabaix d'aquella alsada de quint pis li va dir:

—Estigues quiet! Veiam si cauràs? Què no sabs que a baix es més car?

EVA, Y LA POMA

La menjo?

Ell. — Aquest any serà blaiest; té un dia més.
Una d'elles. — M'agrada haver nascut el 32 de Desembre.

Bromes de carnaval

Naturalment que les idees res tenen que veure amb la butxaca. Se pot esser més lliberal que Riego y més agarrat que un nús escorredor. Y aixís passa en el partit radical. L'Emiliano Iglesias es gallec. Doncs gaire be tots els prohoms radicals, son també gallecs honoraris, devots de la Verge del Puny, encare que fassin veure que no hi creuen amb cap virginitat, Tacanyo en Vinaixa, tacanyo en Callén, tacanyo en Puig d'Asprer, tacanyo en Serrallara, tacanyo l'Herreros, conegut entre 'ls seus llopaters per *Martín el Inhumano*. Y prescindintlos a tots, el Gran Tacanyo l'Emilià Iglesias, aquell que quan se mori tindran de posarli un epitafi com el del sepulcre a que s'aludeix en el pròleg del *Gil Blas de Santillana*: «Aquí jau l'ànima de l'Emilià Iglesias.» Y a sota l'ànima una bossa.

Els Ulleds també tenen fama d'agarrats, sobre tot el simpático Pepe. Per això l'Oteiza, l'Oliveros, y altres periodistes castellans que's trobaven dies passats en un dels balls del Apolo, se proposaven fer un acte contra'l portamonades del Ulled, més tancat que un près. Els balls del Apolo son de lo més distret y bullanguer y s'hi fan bromes y devegades alguna cosa més.

L'hora del restaurant, es l'hora de la tabola.

L'Ulled amb la seva parella, prengueren seient tot decidits:

— Què desitjen?

— Yo, cerveza, y para esta un refresco con sifón.

L'Oteiza, l'Oliveros, y'ls altres se n'adonen del banquet del Ulled, y amb veu més alta que l'Oliveros, comensen a cridar:

— ¡Que cene Ulled! ¡Que cene Ulled!

Ella se dirigeix al simpático Pepe:

— No sents lo que diuen?

— Déjalos, mujer. Tonterías.

El chor, seguia cridant:

— ¡Que cene! ¡Que cene!

Un altre grupu que no eren ni radicals, ni periodistes, se coneix que ho feren qüestió política y secundaren, cridant també:

— ¡Que cene! ¡Que cene!

En Pep Ulled sortí vencedor d'aquella prova. Pera l'amor se veu que hi creu més amb l'àcid carbònic que amb els entrecots.

Però'ls altres persistiren en la broma. L'Ulled era intransigent, com a bon capità dels *jóvenes rebeldes*. L'Oteiza intenta un darrer atac y quan ja estava a punt d'alsarse l'Ulled, rebé un sobre tancat. L'obre, treu'l contingut, somriu y se'l fica a la butxaca.

Era la carta del restaurant.

- Donans un carmetlo.
- No vos en deu vergonya? Els carmetlos so perà lessenyores.

Reülliscada

N

OSALTRES ja ho sabíem que la pèrfida Albió dominava en gran part del món; lo que no sabíem es que s'hagués apoderat de la Suissa; però llegint *La Tribuna* sempre se'n troven de noves.

En el número del 4 de Febrer hi han unes làmines a la primera pàgina y un lletrero que diu:
«Los deportes de Invierno en Switzerland.—Inglaterra».

Guau! Guau! Guau!
Avans d'això teníem de publicar-ne un altre que digués:
Conquista de Suissa per Anglaterra.

Potins barce- lonins

Pel Circol del Liceu, desde'ls *grooms* fins el President critiquen amb certa duresa al pollo borinqueño D. Guillermo León.

El tal León que viu al Continental en perpètua lluna de mel, creientlo els pollos del Circol apte per alguna cosa el nombraren de la comissió per organitzar uns balls imaginaris que s'havien de celebrar en els salons d'aquella santa casa, però D. Guillermo León que no deu ser tant fier com el creien els que'l nomenaren, no s'ha prè la molestia d'exercir de comissionat, els balls intentats no se celebraran y el jovent que tenia esperances de passar un Carnaval divertit y discret a la vegada, perque tot lo que's fa allà dins es com si se tes a casa, ha sofert un fort desengany y d'aquí venen les murmuracions contra'l senyor León.

Y tenen raó els joves desenganyats quan exclamantse diuen:

—Sense'ls balls en el Círcol, ens haurem d'anar a exhibir per aquets balls de disfresses, tant be que ho haguerem pogut fer en familia. Per això en Paco Alvarez, íntim amic d'en León, responia als que el censuraven amb aquell *ceceo* tant eficaç quan se tracta de *descuentos*.

—¡Desengañarse Vds.! Yo ya sabía que ese León no estaba amaestrado...

L'altra tarde a Novetats, en una d'aquestes famoses seccions vermuth, segons el públic y matinées segons els empresaris. En una d'aquestes seccions que per un tres y no res donen música, comedia, entrada y butaca; quan estava més plè el teatre y més atent el públic de bona fe, que cada tarde l'omple presidit, desde la seva platea, per la nostra admirada Merceneta Solà, va armar-se un formidable aldarull que va interrompre l'espectacle y l'atenció dels oients.

En un palc s'estiraren el moio dugues senyorasses ricament vestides, mentres se deien una pila de mots bastant ofensius elles amb elles. L'escàndol anava creixent, els cops se

multiplicaven y'ls mots de doble sentit sortien estintoris d'aquelles goles enfutismades; ningú gosava intervenirhi però tothom s'hi acostava, els acomodadors eren impotents per desfer el cercle de mirones, quan, de sobte vegegrem al senyor S. que bufant, congestionat y depresa fugia de les empentes.

La gent allavors va deixar als acomodadors que s'encarreguessin de descompartir aquell parell de senyores furies y's ficsà amb el cavaller que fugia. Tothom reconegué al culpable. Nosaltres també y felicitem al senyor S. pel seu prestigi.

Entre la nombrosa y distingida colonia Sabadellenca que viu a Barcelona, se'ns diu que s'ha desarrollat la moda de que les senyores parlin francès a tot gasto.

Això no té res de particular, perque'ls Sabadellencs ho fan tot a tot gasto; però s'ens acut un dubte que voldríem aclarir. A Sabadell d'un mocadé en diuen un repaio y d'un pati ne diuen una eixida.

—Estic desesperat.

—Creu, lo millor que pots fer es tornar a casa.

—Tinc empenyada la clau.

El nostre dubte consisteix en saber com se tradueixen al francès aquestes dugués paraules en sabadellenc tant castís.

Esperem l'aclaració de part de les senyoretes Pagès, molt conegudes a Sabadell y en els nostres concorrents cinematògrafs.

* *

Al carrer de Fernando hi ha exposat el retrat (ampliació) d'una primera autoritat fet pel *sanyó* Napolaion que vaja, està que parla. Però hi ha un detall que no se sab ben bé si hi es per casualitat o intencionadament posat. L'autoritat va de levita de *corte* impecable y mirin lo que son les coses (música del *Somni de l'Ignorència*) la butxaca de pit la porta a la dreta. Es que es esquerrà? Es que es una levita girada? O es que... dallonses?

Malalties

El Dr. Esquerdo, quina celebritat no hem de ponderar, va ser cridat no fa molt temps a fer una visita d'una senyora que no acabava mai d'estar bona. Tots els metjes de Barcelona l'havien visitada y no li entenien la malaltia; afirmaven que no veien perill imminent en la malalta, però acabaven ja per confessar que no hi savién veure res.

La senyora, molestada per tanta malaltia y per tantes visites, va dir a la familia que no li portessin cap més metje perquè ja n'estava fins al cap de munt y més s'estimava morir que ser visitada.

La familia li va respondre que lo que no veuen trescents ulls ho poden veure trescents dos, y que no havent encara sigut consultat el doctor Esquerdo, havia arribat l'hora de ferho.

—Mai, —va dir la senyora— no es que jo tingui res que dir d'aquest doctor, però jo no tinc confiança en cap dels de la seva carrera.

La Barrientos en el Liceo.

—Doncs nosaltres l'anirem a avisar, va dir la familia.

—No vull que hi aneu, —va fer la malalta.

—No hi ha més, volem que ell li dongui una mirada.

—No'm dona la gana —va afegir la malalta— y si l'aneu a buscar jo seré sorda y muda; no li respondré res encara que'm preguntí, ni li diré res.

La familia, desitjant el be de la senyora, va anar a avisar al metje Esquerdo (don Pere).

D. Pere Esquerdo va entrar al quarto de la malalta y la va examinar amb detenció, però a cada pregunta que li feia, la senyora com si res li preguntessin.

El metje, veient que no'n podia sortir, la va deixar després del examen y va dir a la familia lo que ell opinava respecte'l cas.

La familia li va preguntar quan li debien per la consulta y l'Esquerdo va dir:

—Cinquanta pessetes.

—Ens pensavem que eren vinticinco, va respondre la familia.

—Quan faig de metje, son vinticinco —va dir don Pere,— però quan faig de menescal son cinquanta.

L'HUMOR EXTRANGER

—All marquess, no deureu dir els vostres anys; ningú els endevinarà.
 El noh.—Jo sí, però no sé contar has a cent.

INOCULACIÓ

—Estimat espòs, aquet senyor es metge y me vacuna en un lloc aont no's vegi.

—Però es de veres que ja estàs cansat? Jo no!...
 —M'ho crec. No es igual estarse amb la boca oberta o amb el bras estirat.

ALBIOL

Fabricació y venta
de Lámparas para
el gas y eléctricos

Instalacions y repa-
racions. — Lloguer y
venta a plazos

— PONENT, 42 —

Máquinas para cosir: S'arreglen de tots els sistemes. Especialitat en les d'Escuder. S'en compren d'usades y s'en proporcionen para vendre. Hi ha per vendre 1 de guants Singer, 1 Cornell, 1 cilíndrica, varies de fer mitges de tots els números. Se compren máquinas de calats, seda y cotó.

J. VIVES, Carrer Baix de Sant Pere, núm. 16

GONOROL

SANTALOL SOL

Únic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian para curar la *Blenorràgia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorància, demaneu sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament para dit objecte.

VENDA

En totes les farmàcies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmàcia SOL, Corts**, núm. 606 (cantonada a Balmes). **BARCELONA**

DR. M. CAMPS

VIES URINÀRIES

SÍFILIS - MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Mendizabal, 6, 1.er. - De 11 a 12 y de 3 a 5

CONSULTA ECONÓMICA:

Fusteria, 2 y 4, 1.er. - (Entre Plaça A. Lopez y Carrer Ample de 12 a 1 y de 7 a 9 nit)

Ell.—No cal que te m'entilis a coll; prou que t'hi porto tot l'any.